

[Clara Muncck.]

jeg tilhører, i lovforslaget finder ting, som vi har savnet i den daglige administration. Jeg kan f. eks. pege på, at vi fremtidig vil kunne tage enkerne med, og at vi ikke mere skal være så stærkt bundet af aldersbestemmelser, når vi skal afgøre, om en medborger har brug for ophold på en af de få institutionspladser, vi kan stille til rådighed. I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at det må være forkert, når lovforslaget kun henviser til personer, for hvem det må anses for ønskeligt at opnå en plads. Med den mangel, vi har på pladser, er det ikke kun det ønskelige, der er tale om, deri kan lægges så meget; det, der må være tale om, er personer, for hvem det er fornødent at komme ind på en institution. Men vi er meget tilfreds med, at vi i fremtiden ikke skal sidde og finde dåbsattesten frem og ikke på grund af alder skal udelukke grupper, der i øvrigt trænger til placering.

Vi havde også meget gerne set, at der kom et tilsyn, og jeg forstår, at den højtærede socialminister mener, at nu har han opfyldt de krav, man med rette kan stille til en socialminister på dette område. Vi ser det gerne, uanset at betænkningen netop understreger, at de hjem, vi allerede har, er af bedre kvalitet, end vi egentlig havde regnet med. Det, vi har for øje, er dette, at når der investeres så store midler i hjem af denne art, og når vi alle erkender, at de mennesker, der optages på disse hjem, har et ganske særligt behov, så må for os et tilsyn være et lægeligt tilsyn. Det var man også inde på i det af ministeriet nedsatte udvalg, og jeg mener, at dette netop er et af de steder, hvor den højtærede socialminister har sprunget vanskelighederne over. Vi vil støtte en ændring, således at der bliver et lægeligt tilsyn, og hvis lægerne ikke kan overkomme det, kunne vi f.eks. lade kommunalbestyrelserne betale en sygeplejerske til aflastning af dem. Vi mener absolut, at det lægelige tilsyn er det, der først tiltrænges.

Til gengæld kan vi slet ikke gå med til

et tilsynsråd. Det er en underlig nydannelse; ingen stoler på nogen, knap nok på sig selv, og den højtærede socialminister stoler ikke engang på de sociale udvalg. Hvad er det for et tilsynsråd, hvoraf man, hvis man kender nogen, der igen kender nogen, eller hvis man ikke er placeret, kan blive medlem? Vi har sociale udvalg, der kender de sager, de beskæftiger sig med. Vi har sociale udvalg, der nu, da kommunalbestyrelserne får en større økonomisk byrde, i højere grad må beskæftige sig med disse problemer, og det er da klart, at medlemmerne af de sociale udvalg ved, hvad de arbejder med. For os at se må det decideret være kommunalbestyrelsens tilsyn, og den kan altså overlade det til sit sociale udvalg.

Lovforslaget indeholder den ændring, at der kan fås bedre uddannet personale. Det vil vi selvfølgelig fuldt ud støtte. Vi ved godt, at også den højtærede socialminister ved, at vi i dag har en udbredt personalemangel, men det kan vi jo håbe bliver afhjulpet, og så er det selvfølgelig rart, at vi kan få videreuddannet det personale, vi har brug for. Jeg skal ikke gå nærmere ind på, hvilke personalegrupper der er tale om.

Det er allerede nævnt af foregående ærede ordførere, at hjemmehjælpsordningen efter lovforslaget undergår en mærkbar forbedring. Vi ser også sådan på det, at hjemmehjælpsordningen har været et meget stort gode, og vi er også enige i, at den gøres obligatorisk. Vi mener, at den medarbejderstab, der er brug for her, kan fremskaffes. De argumenter, der i øvrigt er anført, er vi også enige i.

Så lægger vi mærke til, at den højtærede socialminister i lovforslaget nævner — det står udtrykkeligt i en paragraf — at der kan kræves betaling for hjemmehjælpen. Det synes vi er udmærket; man må også betale for husmoderafløsning. Jeg synes dog, at den højtærede socialminister også her lader vanskeligheden ligge. Skal det være sådan, at én kommune kræver noget, en anden kommune noget andet og en